

Maar enfin! dat is voorbij. Ik vind het alleen mooi vervelend, dat ik straks aan Louise en Albertine moet vertellen, wat er gebeurd is."

„Wat zeg je? Weten zij daar nog niets van?"

„Neen, ik had geen lust er over te schrijven."

„Nu, eigenlijk is dat misschien wel heel slim van je geweest! Ze zullen nu wel vreemd opkijken, maar wat gebeurd is, is gebeurd — en in ieder geval is Winckel weg en dat is een groot geluk!"

„Dat kan ik nog niet beamen, Albert!"

„Wat blief je? Je zult toch dien schijnheiligen bedrieger niet terug wenschen?"

„Ik weet zelf niet wat ik wensch, maar je dankbaar zijn voor je goeden raad om hem op zoo'n manier in den val te lokken, kan ik niet."

„Wel lieve hemel! hoe heb ik het nu toch met je? Als hij eerlijk was geweest, was er immers niets voorgevallen! je hebt hem als het ware op heeterdaad betrap en nu nog spreek je hem voor."

„Doe me nu het plezier en zwijg er maar verder over!"

„Nu zooals je wilt; je bent er immers zelf over begonnen. Je neemt die dingen waarachtig veel te zwaar op en dat komt omdat je je leven lang veel te goed bent geweest. Ik houd vol: ik ben blij dat hij weg is!"

Alexander bromde iets in zijn baard en verzonk toen weder in zijn vorig stilzwijgen, doch toen zij samen in een fiacre zaten, op weg naar het hôte!, stootte hij Albert aan en zeide eenigszins zenuwachtig: „Zeg Albert, je moet Albertine straks beneden maar even aan de praat houden, tot ik het haar moeder verteld heb, dan zal die het haar wel weer vertellen; dat heb ik liever..."

„Wat meen je toch, Alex? Wat vertellen?"

„Och! dat geval met Joost, natuurlijk!"

„Maar man! denk je daar nu nog al over? Ik zelf wil het Albertine wel mededeelen, als je daar zoo tegen op ziet. Mijn hemel! wat een drukte, om niets!"

„Maar jij hebt zelf gezegd, dat ze verliefd op hem was!"

„Dat heb ik ook, maar jonge meisjes verliefdheid is dikwijls niet veel meer dan verbeelding! En als zij hoort, dat hij niet deugde..."

„Dan zal het haar hard vallen, even als mij, toen ik het merkte. Zij hield van hem als van een broer!"

„Nu, daar zullen we nu maar niet over twisten; ik zal haar met plezier aan de praat houden; ik verlang erg naar het lieve kind! Jonker Dorsten is er ook, zooals je weet?"

„Neen, daar wist ik niets van; hij is toch niet in hetzelfde hôte!, hoop ik?"

„Wel zeker! Maar wat heb je toch tegen hem?"

De ander haalde de schouders op; het rijtuig stond stil. Een oogenblikje daarna had Albertine hare armen om haar's vaders hals geslagen en kuste hem hartelijk welkom.

„Blij, dat u er bent, vadertje!" riep zij uit. „Ik verlang vreeselijk naar huis en Mama ook!"

„Zoo! dat doet mij plezier! Ik ben ook blij, dat die tijd om is."